Hoofdstuk 8: De Maas

Zaterdag. 13:14.

De intocht van Sinterklaas in Maasstein was altijd op de tweede zaterdag van november. De hele Marktstraat stond vol. Kinderen op schouders, telefoons omhoog, een fanfare die drie nummers kende en ze om de beurt speelde. De stoomboot had Maasstein al bereikt — je kon hem zien liggen aan de kade, wit en groot en een beetje uit de tijd.

Cas was er niet voor de intocht. Hij stond langs de Maas, een stuk verderop waar het drukke gedeelte ophield en de kade overging in een smal pad tussen het water en een rij kale bomen. De wind kwam van het water af. Het was de soort kou die niet dramatisch was maar gewoon aanwezig, zoals een hand die je de hele tijd op je schouder houdt.

Hij had Kevin hier niet toevallig getroffen.

Izza had uitgezocht dat Kevin elke zaterdagochtend langs de Maas liep. Altijd alleen. Altijd hetzelfde stuk.

Cas had gewacht.

* * *

Kevin zag hem pas toen hij al vlakbij was. Hij bleef even staan, keek kort achterom, en liep toen gewoon door.

"Hé," zei Cas.

"Hé." Kevin knikte. Hij bleef niet staan maar vertraagde wel. Genoeg om naast elkaar te lopen.

Ze kenden elkaar van school — niet goed, maar genoeg. Kevin had zijn handen diep in zijn zakken en een muts op die een maat te groot was. Hij zei niet veel. Cas ook niet, in het begin.

Verderop klonk de fanfare. *Zie ginds komt de stoomboot.* Een groep kinderen rende langs de kade richting de menigte. Een piet gooide pepernoten in het rond. Iemand gilde van plezier.

"Ga jij nog kijken?" zei Cas.

Kevin haalde zijn schouders op. "Niet echt mijn ding meer."

"Van mij ook niet." Cas keek naar het water. "Vroeger wel. Nu voel je je een beetje gek als je staat te juichen voor een man op een paard."

Kevin glimlachte. Kort, maar echt.

Ze liepen verder. Cas vroeg waar Kevin woonde. Maasstein-Noord, bleek het — vlakbij het sportpark. Cas zei dat hij in het centrum woonde, boven de fietsenwinkel van zijn vader. Kevin zei dat hij dat kende, die winkel. Zijn vader had er weleens een band laten plakken.

Het was makkelijk praten. Gewoon twee jongens langs de Maas.

* * *

Na een tijdje zei Cas, terloops: "Jij zit in 4B, toch? Dezelfde klas als die eerste berichten van Repelsteeltje."

"Ja," zei Kevin.

"Raar, toch? Dat hij precies wist dat die SO niet doorging."

"Ja." Kevin keek naar het water.

"Heb jij een idee wie het zou kunnen zijn?"

"Nee."

"Iemand uit jullie klas misschien? Iemand die goed is met computers?"

Kevin haalde zijn schouders op. "Weet ik niet."

Cas wachtte even. Toen: "Of iemand die veel tijd doorbrengt in de mediatheek?"

Kevin keek opzij. Heel even maar. Toen weer naar het water.

"Waarom vraag je dat?"

"Gewoon," zei Cas. "We proberen het uit te zoeken. Voor de leerlingenraad."

"Jullie zijn druk bezig dan." Kevins stem klonk neutraal. Niet boos, niet bang. Gewoon neutraal.

"Het is ons werk," zei Cas.

"Ja." Kevin knikte langzaam. "Maar het lijkt meer op uitvragen dan op leerlingenraadwerk."

Cas voelde zijn linkerooglid trillen.

Zijn telefoon trilde ook. Een bericht. Hij keek er niet naar.

"Ik bedoel het niet zo," zei Cas.

"Geeft niet." Kevin bleef staan. Hij keek naar de stoomboot in de verte, wit en groot aan de kade. "Ik moet eigenlijk terug. Mijn moeder wacht."

"Oh. Oké."

"Veel succes met zoeken." Hij knikte kort en liep terug richting de menigte. Zijn muts zakte wat naar achteren. Hij trok hem recht zonder om te kijken.

Cas keek hem na.

Toen keek hij naar zijn telefoon.

Vier berichten van Gabi.

Gabi: het apparaat staat op school
Gabi: ik weet waar
Gabi: mediatheek
Gabi: maar alleen actief tussen 23:00 en 02:00
Gabi: iemand is 's nachts op school

Cas keek op. Kevin was verdwenen in de menigte. Ergens speelde de fanfare *Sinterklaasje bonne bonne bonne*. Een piet zwaaide naar een kind. Het kind zwaaide terug.

Cas stond aan de Maas en wist niet wat hij dacht.